

[Jørgen Tved]

en middelalderlig undertrykkelse af en del af den afghanske befolkning, skal have magten igen. Det var en undertrykkelse, der var så grov, at Afghanistan rangerede som et af verdens allerfattigste lande, hvor kvinder var handelsvarer, bogstavelig talt. At man skal overlade til dem at deltage i noget som helst, der kan smage af demokrati, må da vist være selv medlemmerne af de mest højreorienterede partier her i salen temmelig fremmed. Dette kan man altså læse om, hvis man gør sig den ulejlighed at bruge begge de leksika, der står her i salen.

Hvad er det, sagen drejer sig om? Den drejer sig om, at der i 1978 kom et styre til magten, som havde en anden opfattelse af, hvad demokrati og menneskeværdighed var. Hvad var det første, de gjorde? Ja, det var at gennemføre en jordreform, der betød, at de bogstavelig talt uddelte adelens jorder til de fattige jordløse bønder. Det er klart, at det var der nogle der var modstandere af, nemlig de mange stammehøvdinge, som indtil da havde haft hånds- og halsret over den største del af den afghanske befolkning.

Der findes i Afghanistan – og jeg ved ikke, om man på noget tidspunkt har kunnet tale om en homogen stat – 21 meget forskellige etniske grupper, som faktisk indbyrdes altid har ligget i strid med hinanden. Dette land har været styret af forskellige stammehøvdinge, som bogstavelig talt har haft hånds- og halsret over befolkningen. Det var det land, hvor det færrest mulige antal mennesker kunne læse og skrive, og det var det land, som lå allernederst på rangstigen, når det drejede sig om indkomst pr. indbygger. På et tidspunkt, i 1975, gjorde man op, hvordan sundhedstilstanden og uddannelsesforholdene var i landet, og da rangerede de på en 129. plads blandt FN's medlemslande på daværende tidspunkt, når det drejede sig om sundhedstilstanden, og på en 119. plads, når det drejede sig om uddannelse. Det var altså et land, der rangerede så lavt, som man overhovedet kunne.

Når nogle gør oprør mod noget sådant, er det klart, at magthaverne, som man fratager deres privilegier, gør vrøvl – for ikke at bruge et stærkere udtryk.

Det er normalt, at man her i Folketinget hører, at man skal være objektiv, at man skal se sagen fra to sider. Jeg ved, det er løgn, når folk kommer med den slags påstande, for ingen af

de tilstedeværende kunne da drømme om at se sagen fra to sider.

Man har meget loyalt gengivet, hvad de NATO-allierede i USA har bragt på markedet af oplysninger om Afghanistan, meget loyalt. Derfor er oplysningerne meget ofte meget forkerte. Når man i dag ikke engang kan konstatere, hvor mange flygtninge der er, hvorfor kan man så ikke det? Noget så enkelt skulle man vel nok kunne finde frem til. Det kan man ikke, fordi Pakistan økonomisk har en fordel af at have disse flygtninge, fordi deres ophold betales af henholdsvis FN og andre hjælpeorganisationer: jo større antal flygtninge, jo mere hjælp.

Man har fra FN's side f.eks. i en konkret situation besøgt en lejr, hvori der angivelig skulle være 2.000; man fandt mindre end 2.00, men man havde altså fået forsyninger til 2.000 mennesker i denne lejr.

Nu er vi inde i en positiv udvikling, og det er nok kommet lidt bag på forespørgerne, at Gorbatsjov er kommet med et udspil, der betyder, at de fremmede tropper kan trækkes hjem. Det er en positiv og en glædelig udvikling, som vi naturligvis skal understøtte, men vi behøver vel ikke at blande os i, hvordan afghanerne i øvrigt skal indrette sig. Derfor står vi ikke bag den dagsorden, der udtrykkeligt siger, at vi skal påvirke udviklingen og den regeringsdannelse, der skal finde sted. Lad da afghanerne om den side af sagen! Her er vi lidt imponeret af SF, som plejer at tale om demokrati og folks selvbestemmelsesret, men som her siger, at nu skal vi pludselig til at blande os. Jeg er imponeret over det sammenrend, der her finder sted.

Afghanistan skal nok klare sine problemer, også tilbagetrækningen af de sovjetiske tropper. Men jeg godt slå fast, når man her taler om en invasion, at der fandt altså et magtskifte sted i april 1978, og om man kan lide det eller ej, var det den regering, som blev en følge af dette magtskifte, der bad sovjetiske tropper om at komme til Afghanistan. De var i deres legitime ret til at bede et andet land om at gribe ind, om at hjælpe dem. Det gjorde de, og derfor skal man være lidt forsigtig med begreberne. Det kunne være rart, om man brugte de samme begreber altid, når man taler om undertrykkelse, vold og overgreb på andre mennesker. Jeg føler, at dette Folketing begår et overgreb på den afghanske befolkning.